

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Promptvarii exequialis pars ...

Continens centurias II. dispositionum, quibus themata funebria sive
scripturae dicta varia ...

Bidembach, Felix

Francofurti, 1625

Thema XCV.

[urn:nbn:de:bsz:31-130978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130978)

est, quod non vides. Credenti omnia possibilia, Marc. 9. possumus transferre per fidem montes afflictionum, per quos ascendendum nobis ad patriam, Matt. 21. Marc. 11. Joh. 1. Dedit namq; Deus potestatem filios Dei fieri, his qui credunt in nomine eius. Filii autem Dei sunt hi, qui patriam inquirunt, vera fide, quam habent in spe. Rom. 8. v. 24.

L. III. Quis finis & quæ præmia, Fide peregrinationem suscipientibus?

1. Deus vult illorum Deus esse. Si autem Deum habemus, qui est sicut Schaddai, Gen. 17. Is suorum protector & vindex est dum affligantur, Gen. 12. v. 3. Exempla, Jacob, Joseph, Paulus, Petrus, Daniel.

2. Dat Deus tandem per angustam vitam ad se tendentibus [Matt. 7.] civitatem & patriam iam olim paratam animabus & corporibus, Matt. 25. Venite benedicti, possidete regnum paratum ab initio, Joh. 14. Mansiones paratæ.

VSVS. His animati inuestigemus vera fide *viam* quæ Christus est, Joh. 14. vt & *idipsum*. Fidem hanc audita verbi confirmemus & sacramentorum vsu corroboremus, in hac perseveremus ad finem, vt cum Paulo vere possimus dicere, 2. Tim. 4. Bonum certamen certavi, *cursum* *con-* *summaui*, *fidem* *seruavi*, &c Tunc certe cœlesti. solua introducet nos in terram promissam & benedictam, nempe Chanaan cœlestem, patriam exoptatissimam, *vitam* scilicet aeternam. &c. AMEN.

THEMA XCV.

Heb. 13. v. 14.

Non habemus hic manentem civitatem, sed futuram inquirimus.

DISPOSITIO.

Ituri peregre non considerant tantum vnde egrediantur, sed & potius quonam eundum, & quomodo iter institi,

nitendum
bus via leri
nde: dice det
quendum.

Cum aure
consulamus
valde appo
1. Civitate
1. Futuram
Illam relin
tu necessariu

Tic mentio
nos, nec illa
namque in
bit, nos vero
ergatalo ve
nitimus. Ac
grandum est
Quia nobis
esse posse

Dilectum
troles esse,
per hos piri

Peregrin
tant, cogita
nem via em
fram sedem
nem. Sciant
com aliis d
ribus.

Verum h
sed & aliis p
nonis

in situendum. Id ipsum nobis Christianis viatoribus, quibus via lethi semel calcanda, pensandum est, ubi simus, vnde discedendum, & quo versus iter dirigendum sit, inquirendum.

Cum autem quilibet sibi pessimus consultor sit, agere consulamus scripturam, monstratam nobis breui, at tam è valde apposita similitudine, hæc duo:

1. Ciuitatem ex qua egrediendum.
2. Futuram in qua manendum.

Illam relinquere, hanc inquirere docet. Verumque scitu necessarium.

I. Pars.

Fit mentio ciuitatis quæ non manens dicitur, quia nec nos, nec illa, manebit in hoc statu corruptibili. Terra namque in qua hospitium ad tempus habeamus, transibit, nos vero per mortem euocari egredimur, tanquam ex ergastulo vel hospitio incommodo, in quo duriter tractati sumus. Ac licet inuiti egrediantur nonnulli, tamen migrandum esse, Domino nos euocante, hoc loco innuitur. Quia nobis aperte significatur, nemini fixam sedem hic esse posse.

L O G V S.

Discimus, nos omnes in lachrymarum valle non nisi exules esse, ac peregrinos, quos præsens hæc ciuitas ad tempus hospitio excipiat.

Peregrinorum vero status est, vt semper locum mutant, cogitantes interim, quantum viæ sibi restet, & quantum viæ emensi sint. Interim non sibi præmittere possunt fixam sedem in diuersorio sed solummodo, pernoctationem. Sciunt rursus peregrinandum, & relinquendum locum aliis diuertentibus ibidem, & aliquandiu subsistentibus.

Verum hoc esse, non solum præsens locus testatur, sed & aliis passim, Genes 47. versicul. 9. dies peregrinationis

1. Par. 30. v. 15. Sumus peregrini & hospites, vt & omnes maiores nostri.

2. Cor. 5. v. 6. Peregrinamur à Domino.

1. Pet. 2. Omnes suos auditores vocat Petrus aduenas & peregrinos.

Exempla comprobant patrum, Heb. 11. v. 12. qui cōfessi sunt se esse hospites & peregrinantes in his terris.

Dauid de se Psal. 29. Aduena ego sum apud te, & peregrinus sicuti omnes patres mei.

Rursus Psalm. 119. v. 19. Sum sicut hospes & aduena in terris.

V S V S.

Admoniti igitur sumus, vt probe consideremus, nos extorres patria esse & in terra peregrina vagari. Ista consideratio utilis erit ad multa.

Quemadmodum enim peregrinus bene se gerit in hospicio, ne eiciatur, sed potius bene excipiat: Ita nos abstineamus à carnalibus desideriis, quæ militant aduersus carnem, conuersationem habentes bonam inter gentes, 1. Pet. 2. v. 11. & 12. Secundo peregrinus se non ingerit alienis rebus in itinere; Ita & nos faciamus iuxta id 1. Cor. 7. v. 31. Tertio contenti sumus si habeamus amicum & victum. Nudi namque in hanc terram venimus, nudi abituri sumus, 1. Tim 6. v. 7. 8 Sic Hiob. c. 1. fatetur.

Plura vide Disposit. præcedenti 94.

II. Pars.

Cum igitur sumus hospites, & non habeamus hic manentem ciuitatem, an non etiam vel tandem eo venire possimus, vbi habituri sumus patriam seu ciuitatem manentem? Imo maxime. *Inquirenda* est autem, quia non in his terris est, & sedulo aspirandum ad illam.

Et nos quidem in hac caligine mentis nunquam eam inueniri essemus ex nobis: at præuia scriptura, quæ est lucerna pedibus nostris, & comite, imo ductore Christo inue-

investigare illam possumus. Qui enim Thomam querentem & inquirentem viam ad mansiones æternas & patriam instruxit, Joh. 14. v. 6. Is ipse & nos manu ducit etiam nunc, modo sequamur dictum illius. Traham ad me, Joh. 12. v. 32.

Pertuptor ante nos ascendit, Mich. 2. vers. 13. Vbi ego sum, Job. 1. 7.

FVTVRA illa ciuitas nondum in hac vita perfecte cognosci potest, quia nullus oculus vidit, nec auris audiuit. Adumbratur autem nobis, & in verbo ceusæculo inspicimus ex parte, dum vocatur cœlestis Hierosolyma: Nouum cœlum & terra: Ædificium à Deo extractum, 2. Corinth. 5. Cœlestis Paradisus: Ciuitas Dei: Terra viuentium, Psal. 116.

L O C V S.

Quænam sit differentia inter filios huius & alterius seculi cui videmus hoc loco.

Filii huius seculi ædificant ciuitates, palatia, arces tanquam nidos suos, ac vnice cupiunt habere manentem ciuitatem seu terrestrem paradysum. Exemplo diues, Lucæ 12.

Secus vero filii lucis seu alterius ciuitatis inquisitores, qui sciunt omnia hic caduca, tantum terrena & temporalia esse: *τινὸν μὲν* vero in cœlis esse, Phil. 3.

Filii huius seculi vtuntur hoc mundo, & carnalibus concupiscentiis, 1. Joh. 2. v. 16. indulgent.

Filii vero alterius obliuiscuntur eorum quæ raro sunt, & ad futura & insequentia oculos suos dirigunt, Phil. 3. v. 13. Col 3. v. 2. & tanquam ad scopum collinant.

V S V S.

Ne igitur aberremus à ciuitate inquirenda, omnia huius mundi susque deque faciamus, regnum Dei & iustitiam eius quaeramus, Matth. 6. vers. 33. Ac si nobis diuitiæ affluant, cauamus, ne cor apponamus, Psalm. 62. vers. 11. Nec accommodemus nos huic seculo, Roman. 12. vers. 2.

Z z

Non

Non estis de mundo, Joh. 15. utere mundo, sed vide ne capiatis à mundo, 1. Cor. 7. v. 31. Tum exitus noster ex hoc mundo erit introitus in patriam cœlestem. Rogandus dominus sponfus, vt nos mox ad æternas nuptias introducat, Matth. 25.

Canendum cum ecclesia sponsa Christi Cantic. 1. v. 4. Trahe me post te, curremus post te. Etiam veni Domine Jesu, Apoc. 22. in fine AMEN.

THEMA XCVI.

Apocal. 7. v. 16. 17.

Non esurient neque sitient amplius, nec cadet super illos sol neque vllus aestus. Quoniam agnus qui in medio throni est, pascet illos & deducet eos ad viuos fontes aquarum, & abster surus est Deus omnem lachrymam ab oculis eorum.

DISPOSITIO.

Inter officia Christianorum, maxime vèro Pastorum, non minimum est *consolari*. 1. Thess 6. v. 14. Consolantur autem non modo priuatim ægrotos, pro varietate afflictionum quarumuis, præsertim spiritualium: verum etiam publice, quando finem scripturæ explicant, qui habetur Rom. 15. v. 4. Cum vero & hæc afflictio sese offerat viuis & obitum suorum lugentibus, qualis defunctorum status futurus sit post hanc vitam: hic quoque firmo solatio opus erit.

Quia igitur in subsidium viuorum funera comitantium habentur conciones funebres, vt consolationem quoque accipiamus, dum erudimur, quod non male cum defunctis agatur. (ad quem scopum etiam collimat prælectus textus) agite de his rebus sermonem instituemus & dicemus:

1. Quanta sit defunctorum felicitas.
2. Vnde illis tanta felicitas,

I. Paris.